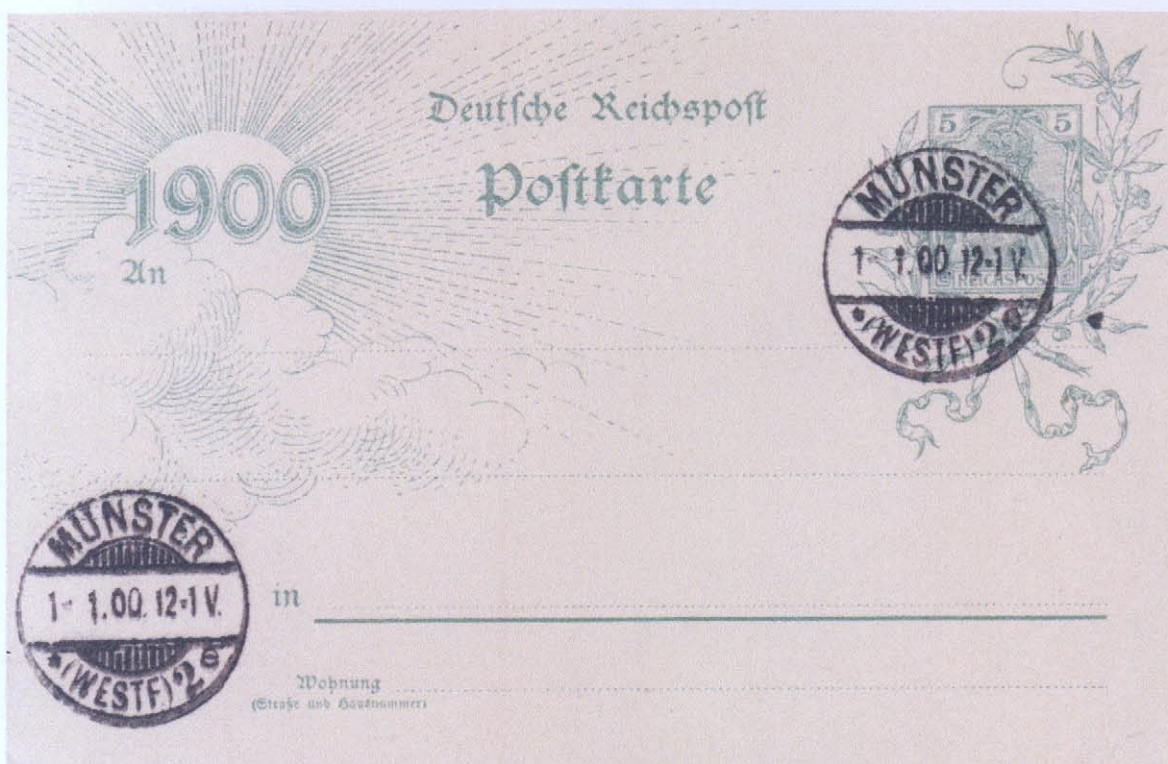

CELINY

Z P R A V O D A J 4/2023 S P O L E Č N O S T I S B Ě R A T E L Ů C E L I N

NOVÝ ROK 2024

Na titulní stranu posledního čísla zpravodaje CELINY ročníku 2023 jsem vybral německou 123 let starou celinovou dopisnici MiP43 vydanou k oslavě nového tisíciletí. Pošta se o jeden rok spletla, přesto i změna letopočtu stála za tu oslavu. Razítkováno z ochoty 1.1. 1900.

Všem našim čtenářům přeji do roku 2024 vše nejlepší v osobním i pracovním životě a na poli filatelistickém mnoho vysněných přírůstků do sbírek.

POZVÁNKA

na jarní LXXIII. setkání Společnosti sběratelů celin
při SČF,
která se bude konat

13. dubna 2024

od 9,00 do 12,00 hod.

ve Vodárenské věži, Na Výšinách 1, Praha 7 - Letná

Program setkání:

- prezence účastníků od 9,00 do 9,30 hod.
- informace SSC a SČF
- diskuse
- přednáška Vladimíra Soukupa „Celinové podací lístky na telegram do roku 1938“
- diskuse k přednášce (dotazy, připomínky, popř. doplnění)
- výdej vydražených položek z 60. PAC a PH a prodej nevydražených položek (ing. M. Černík)
- burza (koupě, prodej, výměna) sběratelských materiálů

K hojné účasti Vás zve

Vedení SSC

Hosté jsou vítáni.

SEZNAM KATALOGOVÝCH ČÍSEL CELIN ČR ZA ROK 2023

DOPISNICE

CDV 130 K E DOSTAVNÍK (mikrotext 2023)

	□ □ □ □ □ □	

CDV 188 E B JÍZDNÍ POSEL (mikrotext 2023)

Odesílatel:		
_____		

□ □ □ □ □ □		
	8592746008799	
	□ □ □ □ □ □	

CDV 194 D B POŠTOVNÍ SCHRÁNKA (mikrotext 2023)

ČESKÁ REPUBLIKA

CDV 197 B SBĚRATEL - GASTRONOME

GASTRONOMIE NA ZNÁMKÁCH

MEDU

„Na tomhle kolotoči se jede jenom jedna jízda. Proč si ji kazit špatným jídlem.“

Roman Vaněk
zakladatel Pražského
kulinářského institutu

VELETRH SBĚRATEL • PVA EXPO PRAHA

VELETRH
SBĚRATEL
PVA EXPO
ČESKÁ REPUBLIKA

SLUŽEBNÍ DOPISNICENICE

CSP 1

DEN ČESKÉ FILATELIE 2023

Česká pošta, s.p., Poštovní muzeum
pořádá ve spolupráci se
Svazem českých filatelistů a časopisem Filatelie

DEN ČESKÉ FILATELIE 2023

Zveme Vás na návštěvu Poštovního muzea v Praze
u příležitosti Dne české filatelie
ve čtvrtek 14. prosince 2023 od 9 do 17 hodin

Tato pozvánka platí pro jednu osobu
Poštovní muzeum, Nové mlýny 2, Praha 1

4 Kontrolní kupon

Česká pošta
Korunovační klenoty
Narození kulturní památky ČR

ČESKÁ REPUBLIKA
VEČ POSTOVNÍ SLUŽBY / SERVICE DES POSTES

17000 PRAHA I
10.11.2023
známková tvorba

Prodej českých poštovních známek - Jiří Štíva © foto Martin Říha

1 - Adolf Absolon

2 – Libuše a Jaromír Knotkovi

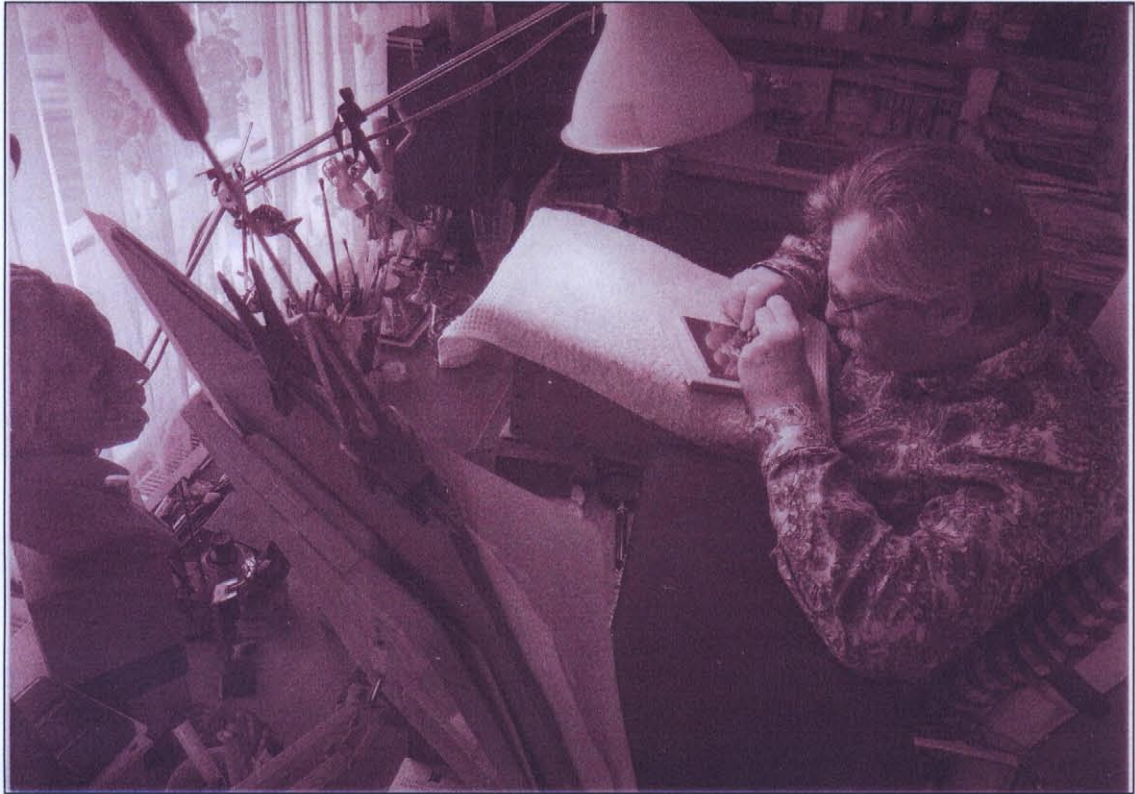
3 – Miloš Ondráček

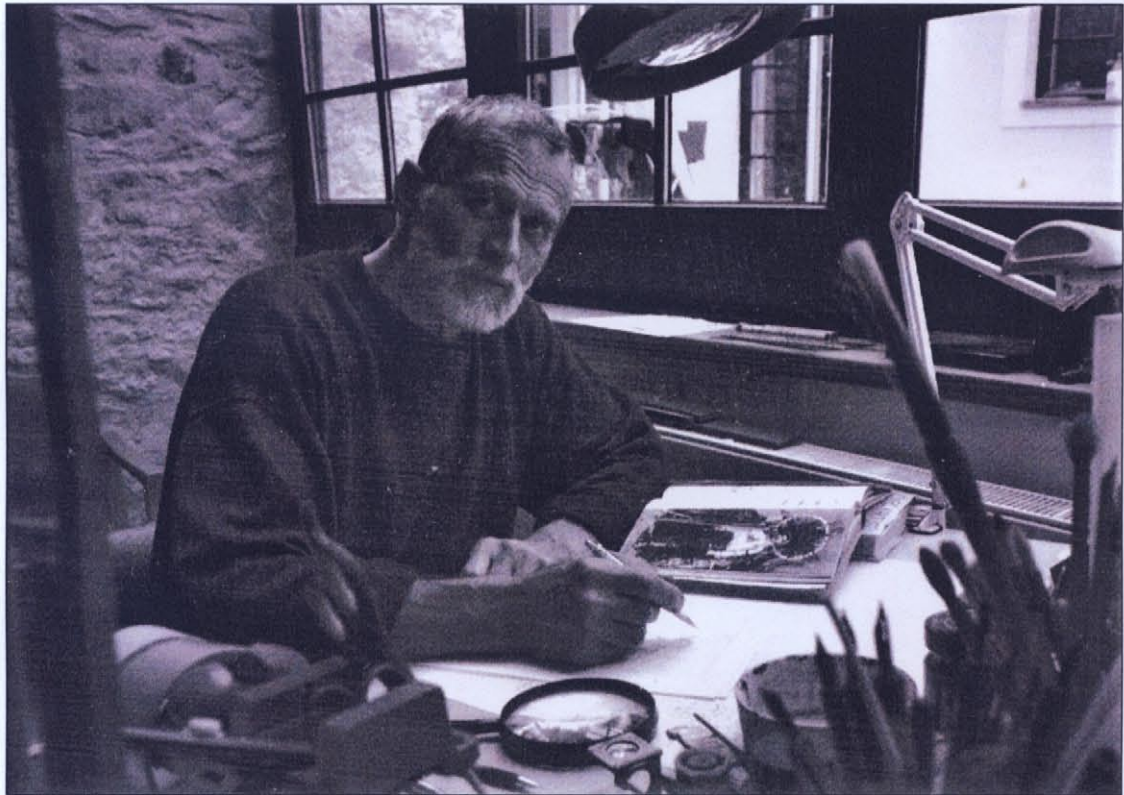
4 – Jiří Sliva

5- Eva Hašková a Jan Maget

6 – Martin Srb

7 – Jan Kavan

8 – Pavel Sivko

CDV 188E(mikrolinka 2023) , datum vydání 8.11.2023, posláno mezistátně první den vydání z Prahy Dejvic do Bratislavy.

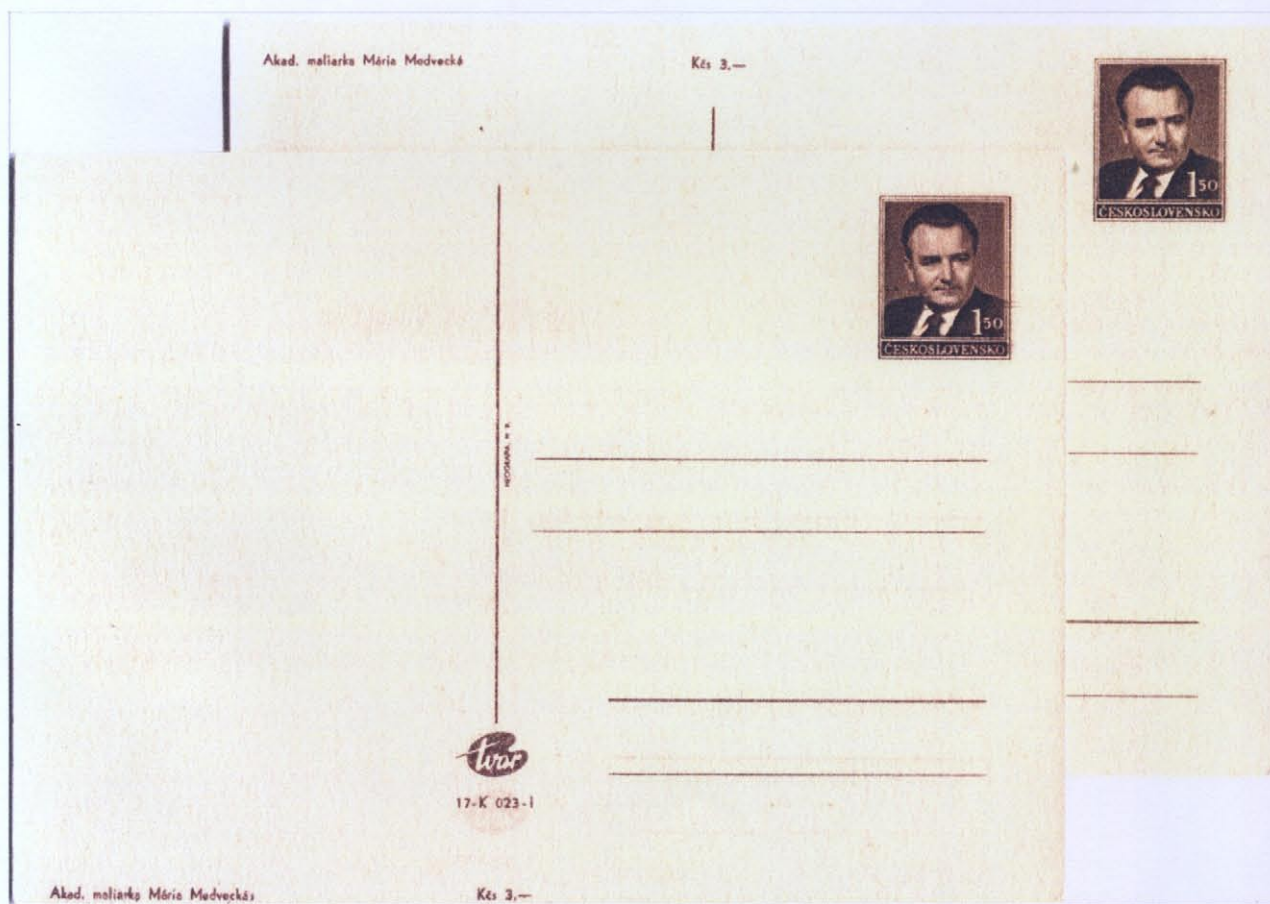
Za SSC Jan Starec

ČSR VÝROBNÍ VADA CPH 50/5

Tzv. barevné umělecké pohlednice s přitisknutou známkou jsou tak nějak všeobecně opomíjeným oborem. Katalog nám sice říká, že se zde vyskytuje řada nahodilých vad, ale širší sběratelská obec se o to příliš nezajímá. Na jednu zajímavou vadu bych rád upozornil. Na vyobrazené CPH 50/5 jsou jméno autora a prodejní cena uvedeny na spodním okraji na místo jejich správného umístění na horním okraji. Vysvětlení je prosté. Došlo zde k posunu soutisku textové části cca o 1 cm a uvedená část textu se tak dostala na jinou pohlednici, než na kterou patřila. Takto velké posuny soutisku nejsou až tak běžné a zde spolupůsobil fakt, že pohlednice je tištěna celkem třemi tiskovými technikami. Vynechme barevnou obrazovou stranu, to je tak trochu samostatná disciplína, ale zajímavostí lícové (tedy adresní strany) je to, že známka je tištěna hlubotiskem a ostatní, tedy text a adresní řádky, jsou tištěny ofsetem. Tím, že se tedy tato strana netiskla v jednom kroku, mohlo dojít, a zde tedy i došlo, k posunu soutisku. Známkou je ale vzhledem k rubové straně, tedy k obrazu pohlednice, ve správné poloze a tak došlo k rozdělení tiskového archu a distribuci pohlednice bez povšimnutí výstupní kontrolou.

Pokud by k obdobné výrobní vadě došlo kupříkladu u poštovní známky, byla by to snad dokonce aukční položka. O celiny se zajímá nepoměrně méně sběratelů a tak je to pouhá zajímavost.

Telegram@post.cz

ČSR MĚNOVÁ REFORMA

Do dnešního čísla zpravodaje jsem z archivu vybral dvě zajímavě použité dopisnice.

Obě ukázky jsou vnitrostátně použité dopisnice v období měnové reformy. Jde o jednoduché dopisnice CDV 109 z října 1952 s natištěnou známkou 1,50Kčs hnědá Prezident K.Gottwald (IV). Ukázka první. Přesná doplňková frankatura 13x 1Kčs + 50h, známky znehodnoceny denním razítkem vlp 361 ČESKÉ BUDĚJOVICE – JIHLAVA a. Odesláno 12.VI.1953 do Prahy.

Ukázka druhá. Jde o přefrankovaný přeplep 15x 1,50Kčs. Co vedlo odesílatele (nebo pošťáka) k této frankatuře již asi nezjistíme. Znamky znehodnoceny denním razítkem BOBROVÁ b. Odesláno 13.VI.1953 do Nového Veselí.

ČSR aerogramy

V poslední době se mi podařilo sehnat dva použité aerogramy. Při zařazení do sbírky nastal problém s určením správného výplatného tarifu. Požádal jsem o pomoc T.Šilhána, sběratele a publicisty v oboru československých leteckých celin.

Expres zásilka do BRD 24.4.68: aerogram 1,20 Kčs + spěšnostní příplatek 1,40 Kčs = 2,60 Kč – v tomto případě by byla zásilka o 40h pře frankována. Další možný výklad - aerogram byl použit jako expres dopis nad 20g, poštovní úředník v rozporu s pravidly neškrtl nápis aerogram. Podá některý z čtenářů jiné vysvětlení?

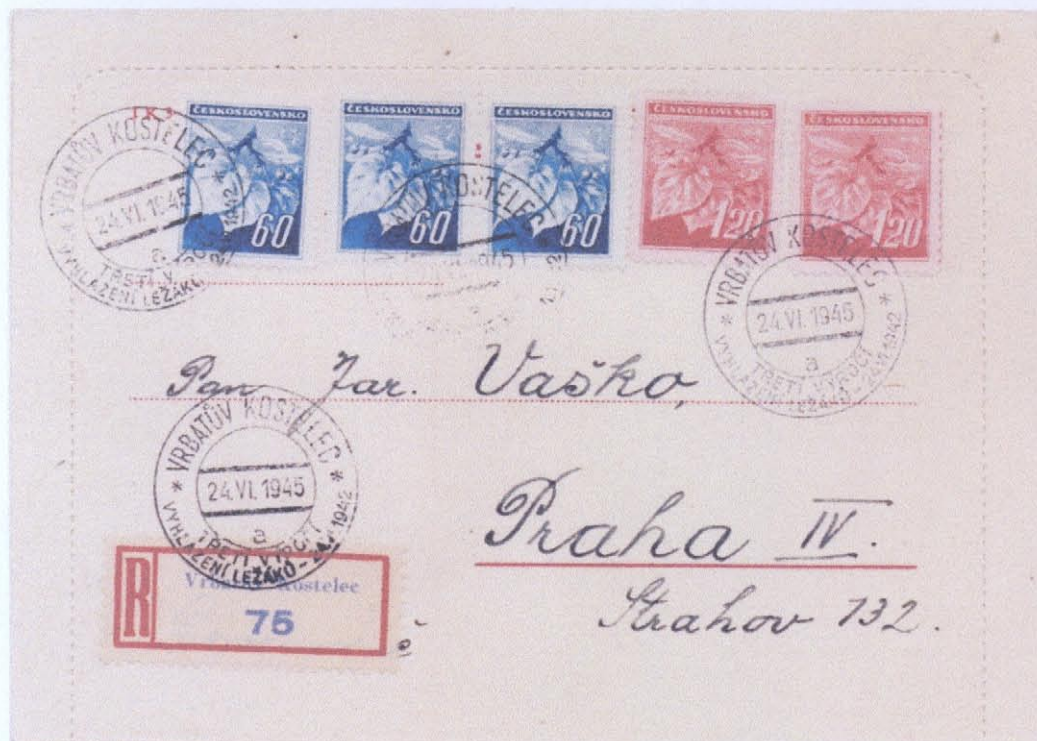

Zásilka 23.4.79 do Etiopie: aerogram 3,80 Kčs, ale v tisku byl zveřejněn chybný výklad pracovníka ministerstva spojů s údajem 4,- Kčs /podrobněji v úvodu mé příručky o aerogramech/ - takže „správná“ doplňková frankatura.

CELINY BUM

Do dnešního čísla zpravodaje se mi podařilo získat vyobrazení prodejního balíčku celinových dopisnic BuM CDV 12 pro mezinárodní styk s natištěnou známkou Lipová ratolest 1,50K. Expedována byla po deseti kusech. Balíček je křížem přelepen pásky z fialového papíru, spoj je přelepen ze dvou stran zoubkovanou přelepku s černým tiskem „10 kusů“ na bílém papíře a nese černé datumové razítko 26.VI.40

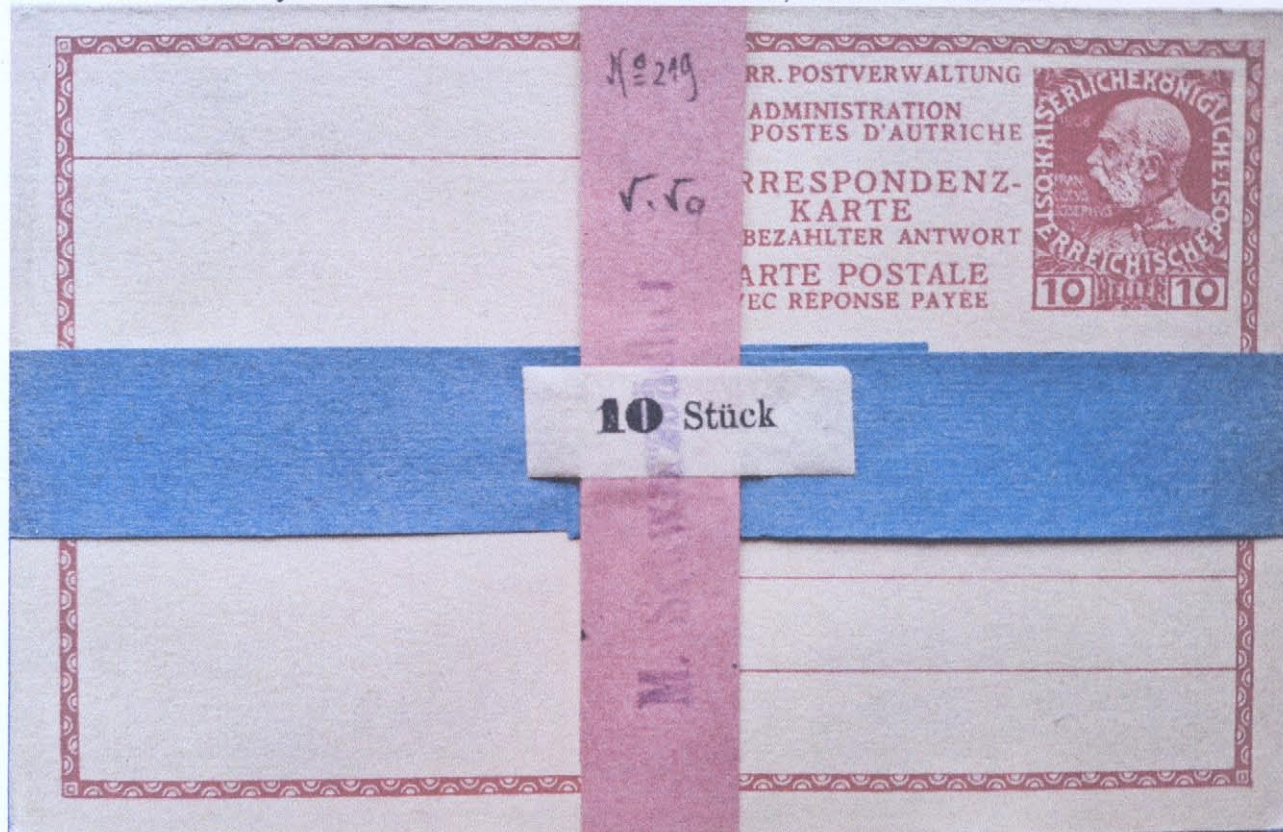
Druhá ukázka je zálepka CZL 5 s natištěnou známkou AH 1,20K použitá v červnu 1945 již jen jako formulář. Zasláno doporučeně z VRBATOVA KOSTELCE, natištěná známka i německé texty pečlivě přelepeny, VÝPLATNÉ 4.20Kčs, přesné výplatné.

RAKOUSKO

Na internetových stránkách aukce ebay se mi podařilo zachytit prodej kompletních balíčků rakouských celinových dopisnic vydání 1908. V tomto případě se jedná o dopisnici do zahraničí MiP218 s natištěnou známkou 10h FJI Jubilejní, červená. Balíčky byly

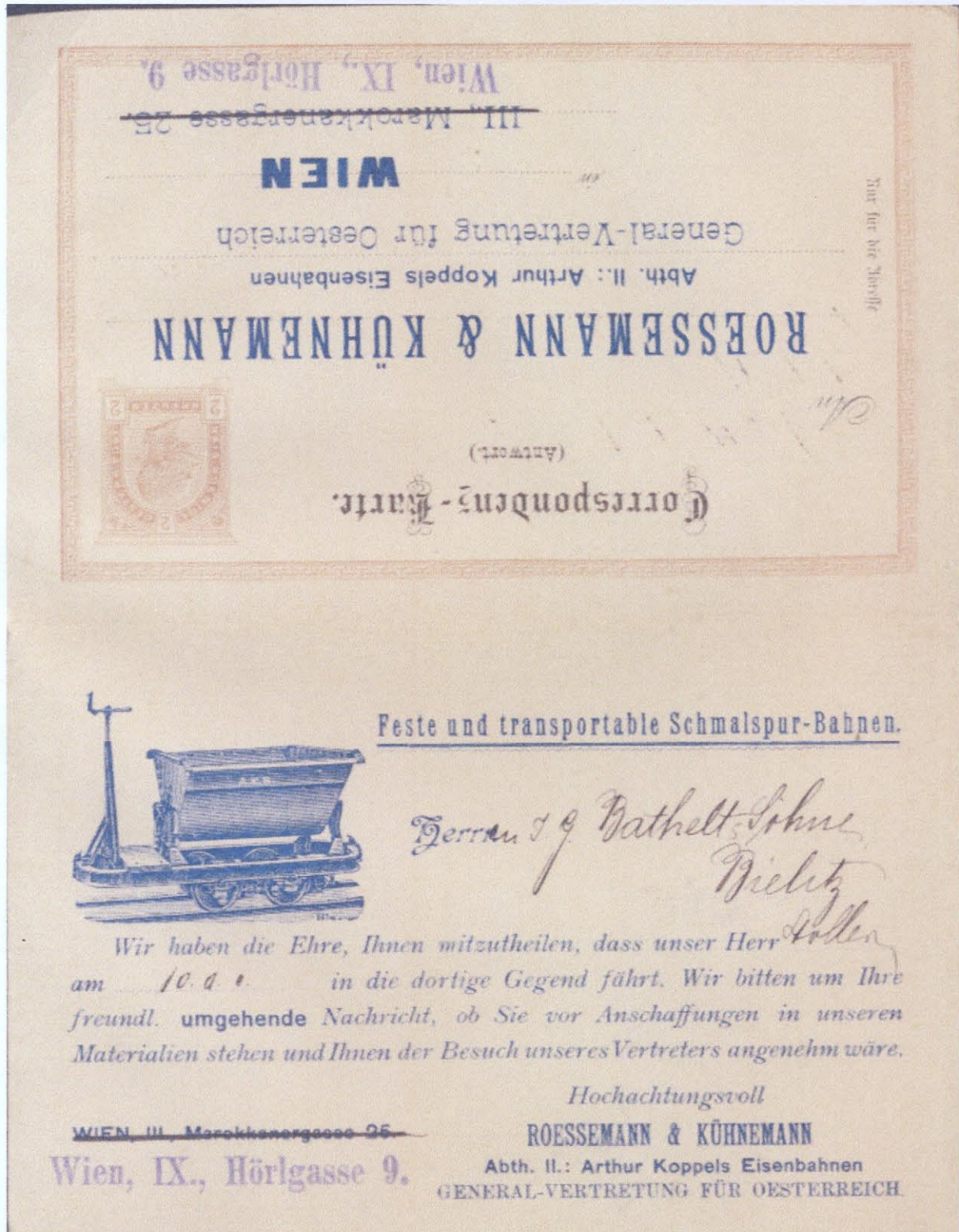
distribuovery po 20ks, viz. pŕelepky. Vodorovny pŕepasany balıcku bylo provedeno prouzkem papıru v barvĕ modrĕ, svislĕ v barvĕ rŕzovĕ. Pŕelepka provedena z bılĕho papıru, tisk **20 Stŕck** ĕernŕy. Razıtiko kontrolora na lıci J.Fuchs, na rubu J.Wenisch.

Druhŕ ukŕzka (mŕm bohužel pouze pŕednı stranu) je odpovĕdnı dopisnice do zahraničí MiP219 s natištĕnou znŕmkou 10+10h FJI Jubilejnı, ĕervenŕ. Balıcky byly distribuovany po 10ks, viz. pŕelepky. Vodorovny pŕepasany balıcku bylo provedeno prouzkem papıru v barvĕ modrĕ, svislĕ v barvĕ rŕzovĕ. Pŕelepka provedena z bılĕho papıru, tisk **10 Stŕck** ĕernŕy. Razıtiko kontrolora M.Schwarzbŕcher(?).

RAKOUSKO SOUKROMÉ PŘÍTISKY

Dnes si dovolím prezentovat jeden velmi zajímavý přítisk z konce devatenáctého století. Jde o firmu ROESSEMANN KÜHNEMANN dodávající „Pevné a přestavitelné úzkorozchodné železnice“. Přítisk byl proveden na odpovědní dopisnici vydání 1890 MiP82 s natištěnou známkou FJI 2kr hnědá, jazyková mutace německá. Obrázek tázací části je na straně tohoto zpravodaje.

RAKOUSKO

DOPISNICE ČERVENÉHO KŘÍŽE MIP220C

Dne 28.července vyhlásilo Rakousko – Uhersko válku Srbsku. Konflikt se postupně rozrostl na tři kontinenty a dostal označení Velká Válka a posléze I.světová válka. Rakousko vydalo v létě 1914 speciální celinovou odpovědní dopisnici s natištěnou známkou 5+0h FJI Jubilejní zelená, postupně v několika variantách. Tato dopisnice mě již roky zajímá a snažím se najít kus s nejstarším datem použití (viz článek CELINY 2-2023). Dnešní ukázka je z opačného konce, jde o odpovědní část (bez natištěné známky) této celiny použité až 26.VI.18--, jde o nejmladší mě známé použití nejvzácnější varianty této celiny (v textu adresy **III.Stock**).

II.

Portofreie Antwort-Korrespondenzkarte

Auskunfts-bureau der Österreichischen Gesellschaft vom Roten Kreuze
(Adresse vom Anfrager zu schreiben.)

An Else Möller

in Leoben Markt
Kaiser Josef Park 4

Nachrichten über verwundete und kranke Militärs.
Portofrei.

Antwort auf Ihre Anfrage vom:

Zu- und Vorname Möller Hans

Charge Kriegs-

Truppenkörper etc. K.K. Stambul 13

Kompagnie, Eskadron, Batterie etc. Stamm-~~Schutz~~trupp. 3/14

Geburtsort

Geburtsjahr

Der Genannte befindet sich In den bisher eingelangten ämtlichen Ausweisen ist Angefragter nicht enthalten.

Ihre Adresse vorgemerkt; von ein-
gehenden Nachrichten werden Sie ver-
ständigt.

Krankheit oder Verwundung:

WIEN, am 26 Juni 1818

Auskunfts-bureau
der Österreichischen Gesellschaft vom Roten Kreuze,
Wien, VI., Dreihufeisengasse 4, III. Stock, Kriegsschule.

RAKOUSKO SMÍŠENÉ FRANKATURY NA CELINÁCH

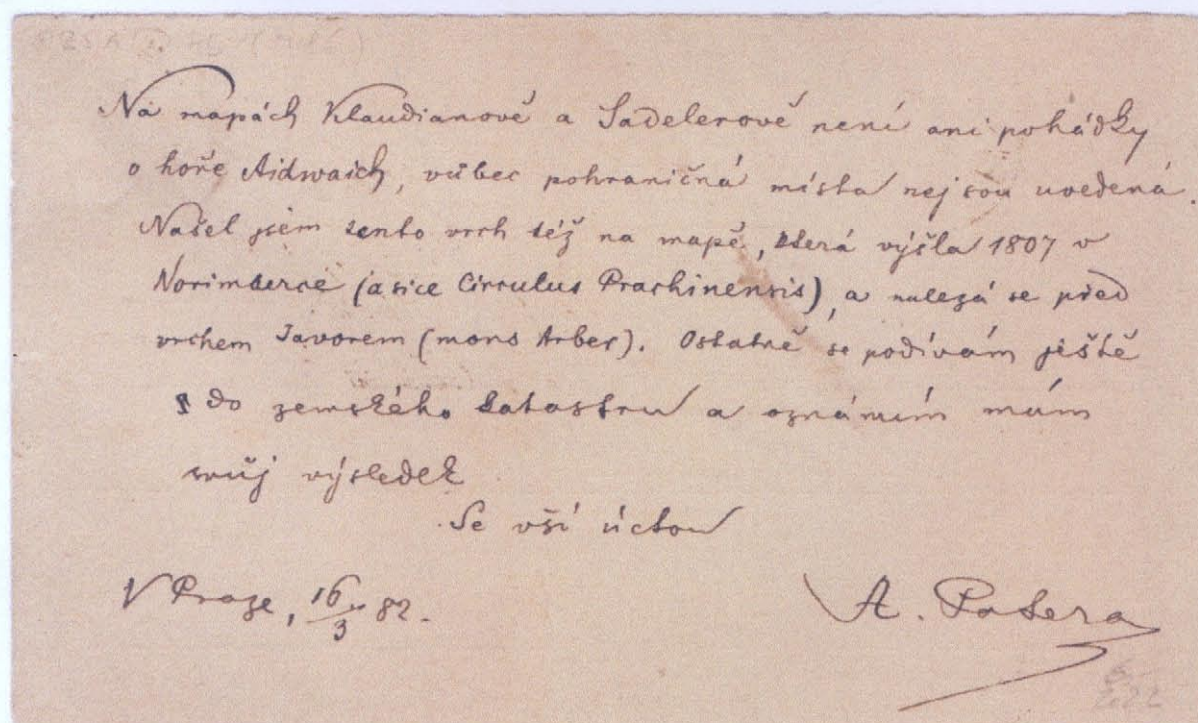
První ukázka je soukromá obálka s natištěnou známkou vydání 1899 25h FJI Dveřní rám světle modrá s doplňkovou frankaturou 25h FJI Jubilejní 1908 za službu doporučeně. Odesláno z Terstu do Londýna, přesná frankatura za doporučený dopis do ciziny.

Druhá ukázka je dopisnice MiP. 229 vydání 1916 s natištěnou známkou FJI 8h tmavě zelená. Doplňková frankatura je pro mě trochu záhada proč odesílatel nalepil na dopisnici již neplatnou známku 10h FJI Jubilejní. Zasláno Expres do Uher. Ve Vídni prošlo potrubní poštou.

KORRESPONDENCE SLAVNÝCH

Na burze mě zaujal použitý odpovědní díl rakouské dopisnice MiP 34 s natištěnou známkou 2kr FJI v perlovém medailonu hnědá, zasláná 18.března 1882 z Prahy do Železné Rudy (Eisenstein) s hezkými otisky denních razítek. I jméno adresáta mi bylo povědomé. Lovy v Karpatech, Milování v přírodě, Myslivost v Českých zemích.....

Julius Miloš Komárek (15. srpna 1892, Železná Ruda – 7. února 1955, Praha) byl český učitel, vědec a spisovatel. Takže to časově nevychází...

Až doma jsem začal pátrat dál. S pomocí wikipedie a webu sumavanet.cz jsem si našel základní údaje o odesilateli i adresátu. Svoje poznatky jsem si dovolil otisknout.

Svoji lesnickou kariéru spojil s hohenzollernskými lesy na Železnorudsku. Jeho „češství“ mu působilo časté střety s Hohenzollernským vedením. Byl rozhodným zastáncem přirozené obnovy smíšených porostů. Zasloužil se o turistické zpřístupnění Černého a Čertova jezera, později také o vyhlášení této jezerní oblasti za přírodní rezervaci. Spolupracoval s prof. Antonínem Fričem při výzkumu šumavských jezer. Aktivně působil v Klubu pro lesnictví a myslivost v Klatovech.

Julius Komárek, knížecí hohenzollernský lesmistr v Železné Rudě a v Bystřici nad Úhlavou, se narodil 07.09.1844 v Jáchymově (něm. Joachimstahl). Jeho starší bratr, Ivan Komárek, byl veřejností znám jako významný český filolog.

Otcem obou synů byl pražský lékař, homeopat a vlastenec MUDr. Josef Komárek (1804-1863), původem z Říčan u Prahy a matkou byla Eleonora Komárková, roz. Honsová. Komárkovi bydleli několik let v Jáchymově, kde Josef Komárek zastával funkci důlního lékaře.

STŘEDOŠKOLSKÉ A LESNICKÉ VZDĚLÁNÍ

J. Komárek byl posluchačem „První c. k. české reálky pražské“ v Ječné ulici. V r. 1893 se konal v Praze sjezd jejích absolventů. V dlouhém seznamu úspěšných studentů, uvedeného tehdy v Národních Listech (NL), figuruje rovněž jméno Julius Komárek, knížecí nadlesní v Eisensteině. V minulosti na tomto prestižním ústavu studoval např. A. Heyduk, F. Křížík, J. Förster nebo V. Pacovský aj.

Po jednom roce lesnické praxe zahájil J. Komárek v r. 1862 dvouleté studium na lesnické akademii Kaiserliche Königliche Forstakademie v Marienbrunn u Vídně. V době studia J. Komárkovi neočekávaně zemřel otec. Přes velké finanční problémy lesnické studium nakonec úspěšně dokončil.

PRVNÍ ZAMĚSTNÁNÍ

Svoji lesnickou kariéru začal v Uhrách, ve Vranově nad Topleu u hraběte Bély Hadika von Futak. Po nějakém čase odešel do Čech na Lesní úřad v Drozdově na panství Točnick. Další jeho působení bylo ve windischgrátských službách ve Světcích u Tachova – lesní adjunkt. Krátkodobě pracoval u hraběte Lažanského, ale také jako nadlesní u hr. Boos-Waldecka v Oselci, poblíž Nepomuku.

HOHENZOLLERNSKÝ KNÍŽECÍ LESNÍK

V r. 1875 nastoupil J. Komárek do hohenzollernských služeb. Stalo se tak na základě inzerátu v Pražských večerních listech. Byl jmenován lesním správcem v Dlažově u Klatov s tím, že po 1,5 roce bude přeložen na Vysočinu do obce Štoky (něm. Stecken). Tamní velké panství se zámekem a rozsáhlými lesy bylo od r. 1840 majetkem knížat Hohenzollernů-Sigmaringen. Většinu obyvatel panství v té době tvořili Němci.

NADLESNÍM V ŽELEZNÉ RUDĚ

V r. 1876 byl J. Komárek jmenován nadlesním na velkostatku v Železné Rudě. Podle úředního dokumentu „Schematismus velkostatků v Království českém“ z roku 1894 k Eisensteinskému panství náležel ještě Deffernik a nedaleká Hůrka.

SJEZD ČESKÉ LESNICKÉ JEDNOTY (ČLJ)

V srpnu r. 1882 se v Klatovech konal 34. sjezd ČLJ. Vypracováním sjezdových materiálů byl pověřen J. Komárek. Je autorem publikace s názvem Knížecí Hohenzollernské lesy správního okresu Eisensteinského, statisticko-topografický popis, která vyšla nákladem ČLJ. Druhým jeho sjezdovým dokumentem byl Popis vycházky účastníků sjezdu ČLJ do okolních hohenzollernských lesů. Vyšel v Národní Listech současně se zahájením sjezdu.

ZALOŽENÍ RODINY

V r. 1884 se J. Komárek oženil s Marií Šámalovou (1863-1918), sestrou JUDra Přemysla Šámala (1867-1941), kancléře prezidentů T.G. Masaryka a Edv. Beneše. Na Šumavě byl dr. Šámal znám především jako místostarosta Ústřední matice školské a právní zástupce českých menšin v jazykově německých oblastech Šumavy. Železná Ruda – hohenzollernský zámeček, se stal rodištěm jejich syna významného českého zoologa, entomologa, spisovatele a myslivce. Poslední z jejich dětí byla dcera Jelena, která studovala na pražské Akademii malbu u prof. Maxmiliána Pirnera, sušického rodáka.

VÝZKUM ŠUMAVSKÝCH JEZER, CHOV SIVENŮ

V r.1892 se prof. Ant. Frič s dr. Vávrou opět vrátil k limnologickému výzkumu šumavských jezer. Na břehu Černého jezera byla umístěna za účinné pomoci J. Komárka tzv. „létací biologická stanice“, která se původně měla přemístit ještě k Čertovu jezeru. Vnitřní vybavení takového „mobilního objektu“ umožňovalo vyhodnocování většiny vzorků „přímo na místě“. Ve výzkumné zprávě z r. 1898 - Výzkumy zvířeny ve vodách českých – Výzkumy dvou jezer šumavských, Černého a Čertova jsou zdokumentovány dosažené výsledky.

J. Komárek řadu let, pravidelně v květnu, nasazoval do Černého jezera z eisenšteinské líhne „mladé siveny“. Podle údajů v jeho zápisníku to bylo v r. 1890 např. 1 800 ks, v r.1892 již 8 950 ks, v r. 1893 nasadil dokonce 30 000 ks.

LESMISTREM V BYSTŘICI NAD ÚHLAVOU

V r. 1896 byl J. Komárek jmenován lesmistrem a současně přeložen do Bystřice nad Úhlavou na tamní panství, jehož součástí byly i nedaleké Petrovice. Nacházelo se tady vedení velkostatků Bystřice-Eisenstein a dále Inspekce knížecích hohenzollernských lesů v Čechách. Do sféry Komárkovy působnosti náležela v té době také Železná Ruda.

Komárkova rodina bydlela přímo v zámeckých prostorách. Prof. Komárek vždy rád vzpomínal na dobu svého dětství, kdy do Bystřice docházel jeho soukromý český učitel z nedalekých Hodousic, ale také na občasně návštěvy svého strýce Přemysla Šámala.

SPOLKOVÁ A PUBLIKAČNÍ ČINNOST

J. Komárek byl dlouhá léta aktivním členem Klubu pro lesnictví a myslivost v Klatovech. Komárkovy články se občas objevovaly v časopise Háj-České lesnické rozhledy. Byl členem Ústředního výboru Národní Jednoty Pošumavské, působil především na Klatovsku. J. Komárek byl rozhodným zastáncem přirozené obnovy lesních porostů. Je autorem řady hesel (pod zn. krk) s lesnickou tematikou v Ottově naučném slovníku z r. 1888.

ČESKÝ VLASTENEC

„Lesmistr J. Komárek, Čech v hohenzollernských službách, se žení se ženou z českého vlasteneckého rodu. Jeho příbuzný se po vzniku republiky stane kancléřem prezidenta T.G. Masaryka. Pro své děti zajišťuje soukromého českého učitele, jen proto, aby měly české základní vzdělání...“.

Pro Hohenzollernské vedení zastávající pangermánskou politickou orientaci to nebylo vůbec jednoduché, neboť Komárek byl nesporně také odborník.

Po celou svoji lesnickou kariéru bojoval s Hohenzollerny a jejich zastánci. Svědčí o tom řada ideologicky zaměřených článků proti jeho osobě na stránkách Národních Listů, ale i stížnosti zasílané přímo Hohenzollernské komoře.

ODCHOD NA ODPOČINEK

V r. 1912 ve věku 67 let odešel J. Komárek na odpočinek, ale dále pracoval na různých lesnických projektech převážně v západních Čechách, např. v okolí Domažlic, Kdyně nebo Kašperských Hor, kde prováděl inspekční činnost. Známa je i jeho účast při správě Zemského lesa v pražské Šárce.

Během jedné z jeho mnohých cest do západních Čech neočekávaně zemřel 06.05.1919 v Plzni a je pohřben na Olšanských hřbitovech.

Zpracoval a serveru ŠumavaNet.CZ poskytl: Josef Růžička, Plzeň, 2019

Adolf Patera (27. července 1836 Hudlice – 9. prosince 1912 Praha-Holešovice) byl český historik, filolog a knihovník.

Život

Narodil se v rodině Josefa Patery, sedláka v Hudlicích a Kristiny, rozené Webernitzové. Gymnázium a filozofickou fakultu absolvoval v Praze. S manželkou Marií, rozenou Kypťovou (* 1858) měli syna Vladimíra (* 1886).

Od roku 1861 do svého penzionování byl zaměstnancem Knihovny Národního muzea v Praze. Od r. 1885 byl sekretářem Matice české. Vykonal studijní cesty do knihoven a archivů v českých zemích, Rakousku, Uhrách a Německu.¹ Z důvodu dlouhodobé oční choroby odešel v roce 1904 do výslužby.

Zemřel roku 1912 v Praze-Holešovicích (Praha VII). Pohřben byl v rodinné hrobce na Olšanských hřbitovech.

Dílo

České glosy v „Mater verborum“ (1877)

Vydání starých rukopisů

Hradecký rukopis (1881)

Svatovítský rukopis (1886)

Poselství krále Jiřího do Říma k papeži roku 1462. (1888)

Žaltář Klementinský (1890)

Latinská píseň o Roháčovi (1897)

Žaltář Poděbradský: podle rukopisu drážďanského (1899)

Dopisy

Jana Amosa Komenského Korrespondence (1891)

Josefa Dobrovského korrespondence (1895)

Soupisy

Soupis rukopisů knihovny metropolitní kapitoly pražské

Jedna malá poznámka nakonec. Julius Komárek byl děda Jiřího Nekvasila, filatelisty, celináře, publicisty, zakladatele naší Společnosti, byl i jejím prvním předsedou a redaktorem zpravodaje Celiny....

Nejezděte. Babička neumřela. Děda se spletl

Nadpis článku není nijak zavádějící - jedná se totiž o jeden z nejgeniálnějších telegramů, který tehdy zachytila máma, když pracovala na poště. A pamatujete na telegramy? A podvojně linky? A hovorny? A spojovatelky? A na telefonní omyly?

Jsem ročník 1980 a zatím si nepřipadám nijak stará. Ale nedávno jsem absolvovala rozhovor s mládežníkem, který nepustil mobil z ruky a ptal se: „A to jste fakt někdy byli bez mobilu? A co jste dělali? Cože, to nebyl ani telefon? A jak jste volali? Jaký hovorny? Jak, budka? Dopisy? Jako psát? Rukou? Ty vole,“ zahihňal se a pink, odpíchl palcem na displeji zeleného pajduláčka, který zrovna útočil na červeného pajduláčka.

Inu, milý hochu, i taková doba byla. A měla své kouzlo, které dnešní generace už prostě nikdy nezažije, nemůže zažít. A že to bylo někdy opravdu dobrodružství. Telefony, paralelky, budky, spojovatelky, hovorny, telegramy, dopisy, telefonní omyly. Někdy bylo jednodušší dovolat se z jedné ulice do druhé z okna než například z Prahy do Plzně. Tak jsem začala vzpomínat.

Nesu vám telegram!!!

Třeba ten **telegram**. Když jsem mládežníkovi vysvětlila, CO to vlastně bylo, začal se smát. Jenže když u vás doma zazvonil zvonek, za dveřmi stál pošťák a řekl: „Nesu vám telegram,“ všem vždy zatrnulo. Protože tehdy to byla nejrychlejší cesta, jak sdělit nějakou většinou strašně špatnou zprávu. Při trhání obálky s telegramem se často lidem chvěly ruce a báli se toho, co si přečtou. Telegramem se sdělovalo hlavně úmrtí, náhlé onemocnění či jiná podobná věc, o které musel být dotyčný informován co nejrychleji. V dnešní době je to opravdu až nepochopitelné.

Moje máma pracovala na poště třicet let a za tu dobu se samozřejmě vše změnilo. Nicméně vždy vzpomínala právě na příchod výše zmíněného telegramu. Vzadu v budově byla taková místnůstka s telegrafem, kde seděla její kolegyně a přijímala po telefonu telegramy, které vypisovala ručně na blanket. Tato kolegyně byla proslavenou hysterkou a neustále mávala Hystepsem a Fenmetrazinem a asi jednou denně vždy křičela, že to „udělá“. Když se tedy z telegramové místnůstky začalo ozývat podivné pištění a štkání, tak se všichni vyděsili s tím, že to tedy konečně „udělala“, a letěli tam. Uvnitř ležela kolegyně na zemi a otřásala se. Když už máma sahala po telefonu, že zavolá sanitku, všimli si, že se otřásá smíchem. Nemohla mluvit, hýkala a ukazovala na stůl, kde ležel právě přijatý telegram. Máma se spolu s kolektivem pošty sklonila nad roztřesené písmo a při čtení oné nádhery **Nejezděte. Stop. Babička neumřela. Stop. Děda se spletl. Stop.** se všichni sesypali smíchy na zem spolu s hysterickou kolegyní. Nedalo se totiž nic jiného dělat. Jen pak živě spekulovat o tom, jak to bude probíhat v rodině, které tento skvost bude doručen.

Dobrý den, to je ministerstvo? Ne, kotelna!

Kolem roku 1985, kdy už jsem trošku rozum brala, jsem chápala, že mít v té době zavedenou **pevnou linku** bylo opravdové terno. Na pevné linky existoval pořadník, a pokud jste neměli známé nebo „známé známých“ nebo babičku na vesnici, která posílala jednou za čas balík s uzeným a škvarky, který se dal použít jako úplatek, měli jste smůlu a mohli jste volat leda z okna. **Nebo z budky**. Pokud tedy fungovala. Spíš, ale většinou nefungovala - ty staré „na korunu“ bývaly vykuchané, sluchátko uříznuté, smrdělo to tam příšerně a na podlaze byla většinou louže čehosi, co nikdo nechtěl identifikovat.

Jelikož byl táta zaměstnanec letecké záchranky, dostali jsme „služební telefon“. Byl nám s velkou slávou zaveden bodrým růžolícím zaměstnancem Spojů a pamatuji si,

jak jsme tam stáli shromážděni okolo něj a koukali mu pod ruce s výrazem extáze úplně nábožné, kdyby nás někdo vyfotil, musela by ta fotka mít název: „Vyhladovělá spodina sleduje vepřové hody“ nebo tak něco.

A dočkali jsme se. Měli jsme pevnou linku, huráááá! Aparát s otáčecím ciferníkem, který zvonil trrrrrrrrrrr trrrrrrrrrrr trrrrrrrrrrr... Máma šla ven do budky a volala nám, my jsme v naprostém transu poslouchali, jak zvoní, pak zvedli, táta řval „já to slyším!!“ a pak vyběhl ven on, aby to zase mohla slyšet a vidět máma. Taková to byla euforie. Okamžitě jsme všem rozdali naše číslo a první dny jen seděli a čekali, až nám někdo zavolá.

Pamatujete na mě? Byla jsem za korunu, smrděla jsem a nefungovala jsem. Ale stála jsem za to!

Jenže posléze se zjistilo, že je to linka podvojná, takzvaně paralelní. Takže sloužila pro víc partají nebo i pro celý panelák. Bylo to dobrodružství, protože když jste zvedli sluchátko a chtěli si někam zavolat, nikdy se nedalo odhadnout, jestli to půjde, nebo jestli „skočíte“ do hovoru jiné osoby, nebo se takto spojilo účastníků ještě více a měli jste prostě těžkou smůlu, když konverzace třeba ve čtyřech probíhala asi takhle:

- Bobečku, tak jak dneska, vymluvíš se na něco starý?
- Haló, to je ústředna? Nutně musím volat meziměsto.
- Bobečku, zas někdo votravuje na podvojce, se zblázním asi...
- Takže si to pamatuj, koupíš dva litry mlíka, deset rohlíků, půlku chleba...jo, a párky!
- Jaký párky, já chci meziměsto, je to ústředna?
- A představ si, von řek, že přijde a veme magič, drzej je jak vopice...
- Haló, Ládíku, máš to napsaný? Ne abys vzal zase to mlíko prošlý!
- A prej přinese nějaký víno, rozumíš, mě chce normálně ukecat, no...
- Haló, já žádám to meziměsto! Tohle není možné!
- Bobečku, to se na nás někdo napojil. Cos teda řekl starý?

A tak podobně. Zavolat si šlo, když zrovna nikde neprobíhal hovor, jinak jste skutečně vstoupili do hovoru jiných. Naštěstí s připojením dalších a dalších pevných linek toto vymizelo, ne však hned. A s oblibou na to vzpomínám. Zvláště mi vrtá hlavou, na co se bobechek vymluvil starý.

Hovoříte? Ještě hovoříte? Stále hovoříte? Jak dlouho ještě budete hovořit?

Kapitola sama pro sebe byly **ústředny**. Když se chtěl dědeček dovolat třeba z Prahy na Moravu, musel přes spojovatelku. Většinou tyhle baby vpadávaly neustále do probíhajícího hovoru a vybařly to slovo „**hovoříte???**“ s takovou rázností a kadencí, že se telefonista vesměs vyděsil a sluchátko upustil. A to se pořád opakovalo dokola a telefonát s příbuznými vypadal jako telegramový zápis:

- no a Manka byla nějaká marodná...
- **HVOŘÍTE?**
- Hovoříme, povídej, co je Mance?
- áááále, ňák jí to srdíčko...
- **HVOŘÍTE?**
- Hovoříme, sakra už...
- ...zlobí...

A tak to šlo pořád dokola, dokud jedna ze tří zúčastněných stran neztratila trpělivost a hovor nepřerušila. Většinou hovor utnula právě paní „hovoříte?“.

Existence objednávání hovorů na poště může dnešní generaci už z principu připadat jako z říše pohádek. Já ale ty **hovorný** pamatuji. Nejdříve to byly vyloženě budky, kam se telefonista mohl zavřít, pak již jen takové očíslované skleněné kukaně. A pracovnice pošty volaly: „Máte tady tu Ostravu, jděte do dvojky!“ a podobně. Je opravdu těžko k pochopení, jak složité bylo dovolat se například z Prahy do Plzně. Většinou to byl

zážitek na hodinu, než spojení proběhlo. Ale bylo to svým způsobem dobrodružství a telefonista se mohl večer pochlubit rodině, jak se mu povedlo „doboxovat se“ třeba do Plzně.

S tím souvisí i **telefonní omyly**. Jistě, jsou i dnes, ale přijde mi, že v éře pevných linek a vytáček aparátů jich bylo nějak více. U mobilů je telefonní omyl způsoben většinou přehozenou číslicí a dovoláte se prostě někomu jinému. Tehdy ale linky přeskakovaly kam se jim zachtělo a volat někam bylo dobrodružství, protože nikdo nevěděl, kdo se mu ozve na druhém konci.

Haló, je tam někde Karel?

Takže jste volali na pevnou linku strýce Karla, který bydlel na Brusnici u Pražského hradu, a pravidelně se ozývala kasárna hradní stráže. Po několika takových omylech byl volající obviněn, že narušuje morálku ozbrojených sil a volá jim schválně a provokuje slovy: „Nazdar Karle, ty stará vojno!“

„Kotelnááá!“ vyštěkl například jednou na příbuzného hrubý mužský vypitý hlas, když volal své snoubence ohledně předsvatební porady. Podruhé se dovolal do krematoria a potřetí na jatka. Pak nám říkal, že skutečně přemýšlel, jestli to není nějaké znamení shůry, které mu říká, aby si ji nebral. Nicméně si ji vzal a za rok mu utekla - a představte si, že s nějakým řezníkem. Takže na tom asi něco bylo.

Také tehdy mládežníci vymýšleli zábavičky, že když jim doma zazvonila pevná linka, schválně se ohlašovali jako někdo jiný či něco jiného. Lampárna, půjčovna vzducholodí, pitevna, peklo, pražská paroplavební, nádraží Praha-Bubny a podobně, kdo to zažil, jistě si na další místa vzpomene. Jenže srandičky končí v okamžiku, kdy průser nastává. Kamarád jednoho příbuzného tehdy jako předpubertální srandista vzal vyzvánějící aparát a ohlásil se jako **obsluha raket země - vzduch**. Druhý den k nim do bytu přišla domovní prohlídka. U telefonu byl totiž nadřízený důstojník jeho otce, který byl „tajnej“ a před okolím vystupoval jako prostý a chudý ajznboňák.

Hezké vzpomínky na dobu ne tak dávno minulou, kdy telefonát byl dobrodružstvím na celý den, kdy se čekalo na telegram, kdy se hrála společenská hra „najdi fungující budku“, kdy nikdo nevěděl, kam se dovolá a kdo bude na druhém konci.

Nebylo to špatné. Ale radši si vezmu svůj chytrý telefon a půjdu pro dceru do školky, cestou pořídím pár fotek, a až mi zavolá neznámé číslo, nebudu se ohlašovat jako obsluha raket či pitevna, ale nevezmu ho vůbec. Protože ho můžu nevízt.

Ale tehdejší telefonická dobrodružství měla něco do sebe.

Hezký den Petra Pavlíčková Seznam 4.10.2023

ZÁHADA ODLIŠNÉ BARVY

První pohled na vyobrazený telegrafní blanket (22-199 LX35, bez kvartálního označení) zaujme jinými barvami. Vysvětlení je ale prosté, prostě „vypadla“ modrá barva a protože výsledná barva vzniká jejich soutiskem, tak má pošťák klobouk a kabát růžový. Jedná se tedy o výrobní zmetek. Tento se, ale pravděpodobně do běžného provozu nedostal a byl vyneszen z tiskárny. Svědčí o tom i několik indicií. Ve vypsáném textu není uvedeno místo a datum. To se používalo zcela běžně. Text vepsané veršovanky má několik překlepů a obsahuje 52 slov, to je netradičně moc. Básnička je na tehdejší dobu poněkud „košilatá“, obsahující řadu nesalonních výrazů. Domnívám se, že by tento text telegrafní službě nikdo nepsal a nevykládali, že by ani tento text nepřijala.

Telegram@post.cz

POZNAMENEJTE SI DO DIÁŘE

Jarní setkání SSC se bude konat 13.4.2024 ve Vodárenské věži, roh Korunovační a Na Výšinách 1000/1, Praha 7

Právě jsem otevřel poslední Zpravodaj (3/2023) a zaujal mě příspěvek "Sbírka nade vše". Nemohu jinak, ale dovolím si zveřejnit můj pohled na věc, . . . tedy alespoň z pohledu filatelisty, který bych nazval

ÚVOD DO STUDIA FILATELISTY.

Tento příspěvek je určen především našim drahým životním partnerům, tedy zejména v převážné většině manželkám.

Život filatelisty se odehrává ve značné míře v jeho klubu, a to nejsou samozřejmě jen známky, ale i pravidelná burza informací z jiných oborů. Jistě nikoho nepřekvapí témata typu "to je letos ale počasí", "Jupiter má nejlepší pivo", "Vencovi posla koza hlady" a podobné veledůležité informace.

K občasným tématům patří pochopitelně i soužití s manželkami a rodinný život vůbec. U tohoto tématu bych se chtěl zastavit a pro ty, co si to zatím neuvědomili, ozřejmit některá fakta.

Filatelista, to je pravé štěstí pro manželství.

Ano, takto by se dalo velice stručně shrnout to, co soužití s filatelistou přináší. Někteří oponenti, především z řad manželek, sice namítají, že to přináší určité komplikace. V podstatě to ale nestojí ani za řeč. Pro zachování objektivity uvedme některé podružné maličkosti. Například při větrání, vysávání prachu a uklízení vůbec si to žádá mírně nestandardní technologie. Ty zná pochopitelně jen filatelista. Ti šťastnější, co mají svojí „trucovnu“, kde toto provádějí sami, dobře vědí, že lze zachovat pořádek více méně bez úklidu. Známky přece nepráší, nezapáchají, neemitují žádná škodlivá záření a jsou ve své podstatě sterilní (proto je při lepení takřka všichni olizujeme bez újmy na zdraví). Proti těmto nepodstatným námitkám již stojí jen samá pozitiva.

Fakta jasně dokazují, a můj výzkum to jen potvrdil, že filatelisté se nehádají a nebijí manželky (1), nejsou nevěrní (2) a především se nerozvádějí (3). Dále jsou dobří hospodáři (4), nepijí nadměrně alkohol (5) a netoulají se s povětrnými ženštinami (6). Svá tvrzení jsem si pochopitelně nevyucuval z palce, ale mohu je doložit seriózním výzkumem (viz níže).

Vzorkem pro můj výzkum byl náš klub filatelistů v Bechyni. S počtem členů 58 (počet platil v době studie) jej považuji za dostatečně reprezentativní. Velké agentury jako STEM, SofresFactum, Mori, WestMedia a další pochopitelně pracují s většími vzorky. Moje možnosti jsou trochu omezené (a doufám, že jenom možnostmi), nicméně za svou práci stojím.

Jak již jsem předeslal, máme (přesněji měli jsme) 58 členů. Zhruba polovina z tohoto počtu se účastní pravidelného klubového života. Pracovně je nazývám „zdravé jádro“, čili „skalní“. Ostatní chodí do klubu nepravidelně a jsou v podstatě jen odběrateli novinek, pracovně jsem je pojmenoval „vlažní filatelisté“ dále jen „vlažní“.

A nyní k výsledkům výzkumu:

Jen jeden příslušník sledovaného vzorku vykázal rozvod. Z pochopitelných důvodů mě zajímalo, jak k této statistické odchylce došlo. Zjistil jsem především, že patří do skupiny „vlažných“. Dále jsem zjistil, že jeho manželství bylo rozvráceno dříve, než se stal filatelistou a mohl být tímto pozitivně formován a zakalen. Potud fakta - jejich řeč je jasná. Nepředpokládám, že by obdobné výzkumy v ostatních klubech přinesly něco zásadně odlišného, i když připouštím nevýznamnou chybu do +/-3%.

Toto nezvratné zjištění, ale samo o sobě nevysvětluje, proč tomu tak je. Především odmítám tvrzení nejmenovaného sběratele psích exkrementů (styd' se, Roberte), že pokud to vůbec souvisí se známkami, tak to mohou být pouze známky stárnutí. Pokusím se vnést do věci alespoň trochu světla. Uvědomuji si, že jsem vlastně průkopníkem v tomto oboru, a nemajíc vzdělání v oborech, které tradičně řeší podobné věci, mohu se dopustit i chyb. Psychologové, sociologové, statistici a odborníci dalších oborů, kterých se problematika dotýká, mi jistě odpustí, že nepoužívám metody jejich oborů a moje formulace nejsou z jejich pohledu vědecké. Nyní však podrobněji k jednotlivým výše uvedeným tvrzením:

(1) Proč se filatelisté nehádají a netlučou manželky.

Tento způsob komunikace je charakteristický pro choleriky. Zkuste, ale mrštit známkou do kouta, dupat po ní, tlouci s ní o stůl, bušit do ní pěstí nebo, nedej bože, do ní kopat. Je-li to vůbec technicky možné, je to téměř prázdné gesto. To takhle hrnec, kladivo nebo židle, to by mělo svou váhu, ale známka? Ta to téměř vylučuje. Kdo je cholerik, tak dělá něco jiného a známky ho neoslovují. (Nechci ani uvádět, že někteří hádavci u svých projevů „prskají“ a to by byl konec známek). Pochopitelně se filatelista stejně tak jako ke známekám chová i ke svému okolí.

(2) Nevěra a filatelie.

To nejde dohromady z mnoha důvodů. Uvedu jen ty hlavní. Především je to ztracený čas, (někdy označovaný i obtížně publikovatelným výrazem), a toho, jak všichni dobře víme, není nikdy dost. Všechno stojí peníze a těch má možná někdo dost, ale určitě ne filatelista. Ten má vždy do čeho investovat a vždycky mu nějaká ta částka chybí. (Jestli někdo někdy slyšel o filatelistovi, který by řekl, že už má všechno a už nemá co koupit, tak sním lupu.) Dalším argumentem může být strach z manželky, (co kdyby to prasklo). Ta dobře ví, kde je naše Achilova pata. A potom, známečky, třeště se!

I zde jsem zaznamenal statisticky nevýznamnou odchylku ve skupině „skalní“. Ta ale byla motivována snahou „vymámit“ z vdovy sbírku po jejím manželovi. Na jeho obhajobu musím uvést, že byl úspěšný, známky získal a akci doma utajil. Na jeho manželství se to neodrazilo a objekt jeho snažení byl spokojen. Litoval jen toho, že vdova neměla známek více. Chápu to jako jednu z obětí svého koníčka. Také to, že provedl veřejnou zpověď v klubu, a my jsme mu dali rozhřešení, svědčí o tom, že nedělal nic špatného. Skutečně jsme mu uvěřili, že zhřešil jen nerad a pro dobrou věc.

(3) Rozvody.

Jsou pro ty, co nemají skutečné koníčky. Dovede si někdo z vás představit dělení sbírky známek po rozvodu? To je absurdní. Rozdělit se dají peníze, dům, auto a, bohužel, dokonce i děti, ale sbírka známek? Brr - až mne mrazí při té myšlence. Roky hledání, škuďlení, odříkání, studia a najednou konec. To se snad ani nedá přežít. Když to vezme požár nebo povodeň, je to kruté, tak už to příroda ale někdy zařídí. Přijít o to vlastní vinou a ta při rozvodu vždy alespoň z části je, to bychom si neodpustili.

(4) Kdo je dobrý hospodář, to je jistě otázka.

Můžeme mít na věc různé pohledy a uvědomuji si, že plné shody zde nemusíme dosáhnout. Co je pro jednoho dobrá koupě, může se oponentovi jevit jako vyhozené peníze (*vyhozená investice*). Tímto směrem tedy zkoumat nemá smysl. Vráťím se tedy ke statistice. Ve zkoumaném vzorku filatelistů není ani jeden bezdomovec, neplatič nájemného a ani jeden nezaměstnaný. Námitka, že známky jsou koníček pro

určitou vrstvu, neobstojí. Máme ve svých řadách důchodce, studenty a dokonce i několik mládežníků, úspěšných podnikatelů, dělníků různých profesí – to je průřez všemi vrstvami. Každý si podle svých sil vybral to, na co stačí a snaží se růst. To ho nutí k trvalé aktivitě i v ekonomické oblasti. Jen těžko si lze představit, že by rodina významněji strádala a sbírka rostla. Musí tu být určitá rovnováha, a tak vlastně roste paradoxně životní úroveň rodiny souběžně s investicemi do filatelie. Je to hnací motor – pod mostem se holt známky studovat nedají.

(5) **Nadměrná konzumace alkoholu.**

To je jev v našich kruzích neznámý. Souvisí s již uvedenými fakty – stojí peníze, je to náročné na čas a ženy vesměs nemají alkohol u mužů rády. Navíc se tím zabíjejí mozkové buňky, zjednodušeně – z chlastu se blbne. To si nemůžeme prostě dovolit. Jsme pochopitelně Češi a občas si dáme pivo – to ale, jak všichni dobře víme, je zdravé a obsahuje skoro samé pro tělo potřebné látky a vitamíny.

(6) **Povětrné ženy.**

Nemají v našem životním stylu žádné místo. Mezi nejzávažnější důvody patří opět čas, peníze, obava před prozrazením před manželkami a v neposlední řadě obava o zdraví. Pominu-li nemoci neléčitelné, je tu ještě řada tradičních průvodců tohoto řemesla. Polehávání po nemocnicích se pak rovná ztrátě času, a to se rovná možnosti, že nám zatím něco nenahraditelného uteče. Nezanedbatelné jsou i kriminální aktivity, které se na toto řemeslo nabalují. I bez takto rizikového počínání je občas někdo z nás, filatelista, okraden. Auto, dům a s určitými výhradami dokonce i zdraví se dají pojistit. Jen těžko ale lze pojistit naše celoživotní snažení. Auto koupíte nové, dům postavíte – vždy jde jen o peníze a to dobrá pojišťovna zvládne. Zámky lze sice také ocenit a pojistit, ale zpravidla již ne plnohodnotně nahradit. Každý rozumný člověk se těmito aktivitám vyhne a filatelista dvakrát.

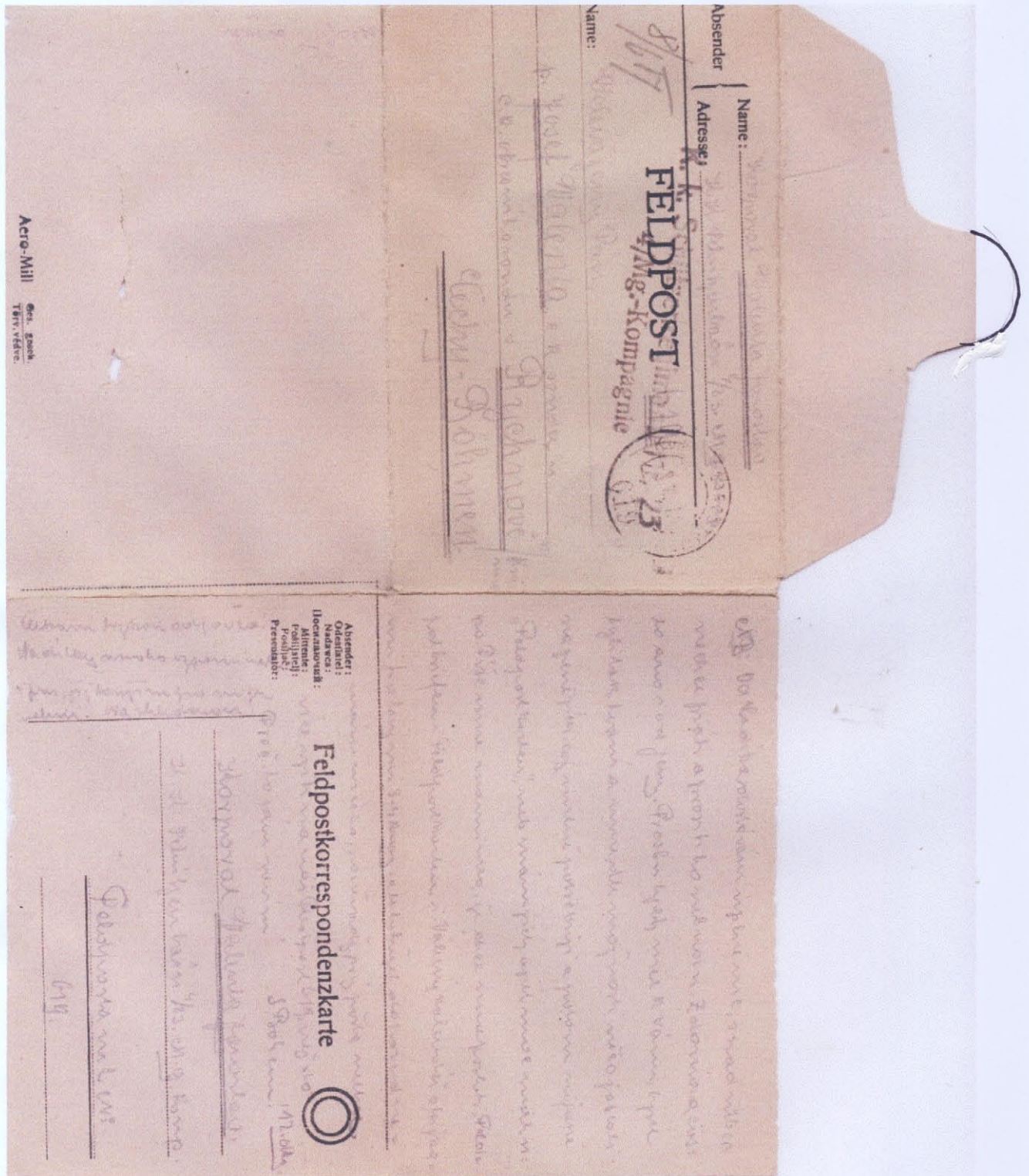
Na závěr bych chtěl říci, že jsem nemohl postihnout všechny aspekty dané problematiky. Nečekám s ohledem na jasnou podstatu odmítavá stanoviska. Předpokládám ale, že řada kolegů téma rozvine a přinese nové pohledy a fakta. Nabízí se například téma „Povinná výuka filatelie na základních školách“. Pokud by se podařilo tuto zlomovou myšlenku uvést do života, změnilo by to celou naši společnost od základu. To vše za jednu generaci. Škola má především vychovávat, a to by se tímto naplnilo v míře nejvyšší. Byli bychom první nejen v pití piva, ale i ve stabilitě manželství, ekonomické prosperitě, morálce, boji proti alkoholismu a jistě i dalších oborech.

Nezanedbatelnou součástí našeho života je utužování demokracie v naší vlasti. Nezapomněli jsme se ale zeptat našich poslanců na to, jsou-li filatelisté? Víme vlastně, koho jsme zvolili? Nevládnou nám náhodou lidé, kteří neprošli kovárnou demokracie – to je filatelie? Ve kterém jiném oboru je taková svoboda v rozhodování co budeme dělat? Kde je taková tolerance k jiným zaměřením? Kde jinde hledat?

Svoji za úvahu, snad dokonce studii, bych zakončil zvoláním: Ať sílí a mohutní naše filatelie. S filatelii na věčné časy a nikdy jinak. Filatelisté na hrad, do parlamentu, do senátu, do vlády, na radnice.

JP

Formulář: zálepní arch polní pošty s odpovědní dopisnicí
Rozměr: složený 132x88 mm, rozložený vč.chlopně 262x222mm
Papír: světle růžový
Tisk: černý
Jazyková mutace: německá+ sedm zemských jazyků (odesílatel)

Tento formulář je svého druhu první se kterým jsem se v této kombinaci setkal. Jde o zálepní arch s odpovědní dopisnicí. Rakousko bylo v době Velké Války k vydavatelům dopisnic a ostatních formulářů pro polní poštu poměrně benevolentní. Jejich spotřeba byla enormní a tak se tiskly snad v každé tiskárně. Odesílatel odpovědní dopisnici použil pro vlastní text a tak formulář zůstal kompletní až do dnešních dnů.

Sbíráám.cz

adresa: Francouzská 9 (vchod Blanická 2) 120 00 Praha 2 - Vinohrady
e-mail: info@sbiram.cz

burda auction
aukční dům

Kontakty:

Tel.: +420 777 466 790
E-mail: info@burda-auction.com
Web: www.burda-auction.com
Adresa: **Dejvická 306/9, 160 00 Praha 6**

Provozní doba:

Pondělí a středa 9:00 - 12:00 | 13:00 - 17:00

ALFAFILA, s.r.o.
Václavské náměstí 28
pasáž U Stýblů (Alfa)
110 00 Praha 1
CZ – Česká republika
tel.: 224 235 457
<http://www.alfafila.cz>

CELINY – Zpravodaj Společnosti sběratelů celin při SČF je určen pro potřebu členů společnosti. Za původnost příspěvků a jejich obsah si odpovídá každý autor. Jazyková úprava není prováděna.

Do čísla 4/2023 přispěli pánové: M.Hauzr, P.Pavličková, J.Krátký, J.Pluner, J.Růžiška, J.Starec

Technická pomoc A.Náprstek – Filaso.

Předseda společnosti a korespondence: J.Starec, e-mail: hokat@seznam.cz

Zpravodaj rediguje: Ing. Jan Krátký, Hudečkova 2, 140 00 Praha 4, e-mail: honzakratky1@gmail.com

Distributor: Ing.Milan Černík, P.O.Box 243, Praha 6, 160 41, e-mail: icernik@volny.cz, 222951796

Hospodář: Ing. Pavel Švejnar, e-mail: pavelsvejnar@gmail.com

<http://www.celinari.cz>

Číslo účtu SSC je: 4228655319/0800.

Do zprávy pro příjemce uvádějte, prosíme, vždy Vaše příjmení a jméno.

Jako Variabilní symbol uvádějte, prosíme, vždy číselný údaj, který najdete na adresním štítku zasláního Zpravodaje, uvedený na 2.adresním řádku.

Roční členský příspěvek pro členy s doručovací adresou v ČR činí 200,- CZK, pro členy s doručovací adresou mimo ČR činí 300,- CZK.

Uzávěrka čísla: 10.12.2023

c Společnost sběratelů celin SČF